

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12 = ΠΡΟΗΛΑΒΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 12 Ἰανουαρίου 1875.

Ὁ Ἄσμοδαῖος θέλει ἐκδίδεται καὶ ἐκτάκτως, δσάκις ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τῷ παρέχει ἀφθονωτέραν τροφήν τοῦτο νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ ἀνακοινώσωμεν τοῖς Κ.Κ. Συνδρομηταῖς ἡμῶν, οὓς καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ καταβάλωσι τὴν ἐξαμηνιαίαν συνδρομὴν, μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ 3ου ἀριθμοῦ, εἰς τὸν διανομέα ἡμῶν, ἐπὶ ἐντύπῳ ἀποδείξει τῆς Διευθύνσεως.

Ἡ ἐφημερίς εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἰπῇ νέα ἔρνηθα εἰς τὸν ὄρνιθον. Τὴν παρατηρήσατε ποτὲ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νεοφερμένην; Αἱ γράται κότται τὴν περιφρονοῦν καὶ γλωσσεύου μυστικά εἰς βάρους τῆς αἰ νοσίδες τὴν τιμωποῦν, αἱ μισόκοποι ἔρνητες προσπαθοῦν νὰ τῆς ἔγῳλον τὰ μάτια, ὁ δὲ ἀλέκτωρ οὐδὲ το μᾶ ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἂν ἔχη ἔρξιν, νὰ βίψη πρὸς αὐτὴν ἐρωτότροπον βλέμμα, διότι καμμίαν δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ κάμη τὸ χαρέμιόν του ἐπανάστασιν. Αὐτὸ περίπτου συνέβη καὶ μετὰ τὸν μικροσκοπικὸν Ἄσμοδαῖον τὸν ἔκριναν καὶ τὸν ἐπέκριναν τόσον πολὺ, ὥστε κινδυνεύει κἀνεὶς, μὰ τὰ κάρδαμα, νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅλη ἡ κρίσις ἐμαζεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγεινεν ἐπίκρισις.

Ὁ Ἄσμοδαῖος δὲν ἔχει πνεῦμα, εἶπον οἱ μὲν. Αὐτοῦς, ἐννοεῖται, ἡ φιλαυτία ἡμῶν τοὺς φαντάζεται πολὺ ἐλίγους ἄλλὰ καὶ πολλοὺς ἂν τοὺς φαντασθῆ δὲν ἔχει τί νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἡμεῖς πνεῦμα ἰδικὸν μας δὲν ἔχομεν ἂν δὲ γράφομεν κἀνὲν πρᾶγμα νόστιμον, τὸ ὀφείλομεν ἀναντιρρήτως εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν ὅτι δὲν ἔχομεν πνεῦμα. Ἄν αὐτοὶ μᾶς ἔλειπον, θὰ εὐρισκόμεθα πολὺ στενοχωρημένοι.

Ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε πολὺ λεπτός, εἶπον οἱ δέ. Εἰς τοῦτο ἔχουν δίκαιον. Χονδροὶ οὔτε εἴμεθα οὔτε θὰ εἴμεθα. Ὅσοι δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν λεπτότητά μας ἄς πάγουν εἰς τὴν πάρα κάτω γειτονεῖα, καὶ ἄς χαίρωντα τὴν χονδρότητά των.

Ὁ Ἄσμοδαῖος μνημονεύει πρόσωπα ὀνομαστί, εἶπον ἄλλοι τοῦτο εἶνε ἀλήθεια, καὶ μᾶς ἔκαμε πολλὴν ὄραν νὰ σκεφθῶμεν ἂν εἶνε κακόν. Ἀφοῦ δὲ πολὺ ἐσυλλογίσθημεν, — τί τὰ θέλετε; δὲν κατορθώσαμεν νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἐπράξαμεν ἔγκλημα. Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος ἔχει τὴν παράδοξον αὐτὴν ἰδιοτροπίαν, νὰ τρομάξῃ μετ' ὀνόματα μᾶλλον παρὰ μετὰ πράγματα, καὶ ὅτι εὐχαριστεῖται μὲν φοβερά ὅταν τοῦ ζωγραφίσῃς ἀπαράλλακτα ἐν πρόσωπον, καὶ τὸν ἀφίσης νὰ μαντεύσῃ τὸ ὄνομα, μορφαίνει δὲ καὶ συνοφρευταί, ὅταν τὸν ἀπαλλάξῃς αὐτοῦ τοῦ κόπου, καὶ τοῦ εἰπῆς ὅτι ὁ τάδε ἐντιμὸς κύριος ὀνομάζεται οὕτω. Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον, ἀλλὰ εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς ἔμω, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ κολακεύσωμεν τὰς περιέργους καὶ ἀδικαιολογήτους ὀρέξεις τοῦ κοινού, σκοπὸν δὲ τοῦναντίον προτιθέμεθα νὰ τοῦ διορθώσωμεν μερικὰς κακὰς συνήθειας, θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀναφέροντες καὶ ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ κοπιᾶζωσι πολὺ τὸ πνεῦμά των οἱ κύριοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν εὗρον πνεῦμα εἰς τὸν Ἄσμοδαῖον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε μικρὸς καὶ τόπον πολὺν διὰ λεπτολόγου εἰκόνας δὲν ἔχει. Ἀναγκάζεται λοιπὸν πολλάκις νὰ εἰπῇ ἐν μόνον ὄνομα, διὰ νὰ οἰκονομήσῃ δέκα σειράς. Ἄλλως θὰ ἐδυσκολεύετο φοβερά. Ὑποθέσατε π. χ. ὅτι ἀντὶ νὰ σᾶς εἰπῇ ἀπλοῦστατα θαυμάσατε τὸν Κύριον Κ., ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς τὸν περιγράψῃ λεπτομερῶς ὡς ἐξῆς: „Κύριός τις, νεοφώτιστος — διότι ἄλλοτε ἔβασκεν ἡμίονους — ἔχων παλαιὰς σχέσεις μετὰ τὰς ποινικὰς τῆς Ἑλλάδος φυλακὰς, κοσμεῖ πολλάκις τὸν περίπατον τῶν Πατησίων. ἔχει τὸν πῶγωνα λά-

σιον και μακρὸν, τὴν μύτην σουβλερὴν, καὶ τὸ πράσινον ὄμμα του κρυπτόμενον ἐπισθεν διόπτρων. Φορεῖ κοντὰ πανταλόνια, καὶ μακρὰ ἐπανωφόρια φέρει πῖλον ὑψηλὸν, καὶ ράβδον χονδρὴν. Εἶνε δηλαδὴ δάσκαλος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν ἕρμηνείαν ἀφ' ἧς, τι γράφει ἐννοεῖ τις τὰς ὑβρεῖς του μόνον, ὡς τὸν ἀριθμὸν ὑπερβαίνουσαν αἰ παραπομπῶν του. Ὁ ἄνθρωπος πάσχει τὴν μονομανίαν νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν σύγχρονον τοῦ Περικλέους. Τὸ μέλλον του εἶνε ν' ἀποθάνῃ ἐκ παραπομπικῆς πνιγμονῆς.

Εἰπετέ μας, τώρα, σὰς παρακαλῶ ἀξίζει ὁ Κύριος Κ... δέκα σειρὰς περιγραφῆς;

ΣΦΙΚΑ.

Σ Κ Ν Ι Η Σ

Ἡ πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καὶ πάλιν τεργεσταία «Ἡμέρα», ἀφοῦ διηγήθη ὅσα ἐσχάτως συνέβησαν παρ' ἡμῖν, βουλευτῶν νομίμων φαγαδεύσεις, ἐλλιπεῖς συνεδριάσεις, ἀντιπολιτεύσεως ἀποχώρησιν καὶ τὰ λοιπὰ παρατρέφωδα, πλέκει ἔπειτα λαμπρὸν ἐγκώμιον τοῦ ἀνεκτικῆς καὶ φιλησούχου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις οὐδόλως περὶ τούτων μεριμνῶν, ἐργάζεται, φαγοποτεῖ, διασκεδάζει καὶ ἀγροῦς ἀγοράζει, ἀφίνων τοὺς ὑπερμάχους τῶν προνομίων νὰ βοῶσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ὁ ἔθνικὸς ποιητῆς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, περιγράφων ἐπίσης τὴν παραδειγματικὴν ταύτην ἀνοχὴν καὶ ἡμερότητα τοῦ σήμερον Ἑλληνοῦ, ἀποσπᾷ τὰς τρίχας του ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἀνακράζων:

Ἐλιωτος, ὦ Ἕλληνας, φέρει,
Φέρει πῖλον, ἀφοῦ λείπει ἀπὸ σὲ ψυχὴ καὶ δόρυ.

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔχει δίκαιον, ὁ ποιητῆς ἢ ὁ πεζογράφος;

Πασῶν τῶν ἐφημερίδων τὸ δ' φύλλον κατέχεται κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἰσολογισμοῦ τραπέζης τινος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερεπλεόνασε· δυστυχῶς ὅμως ἐξ ὧν τούτων μόνον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα φαίνεται οὕσα τετράπους.

Οἱ φιλόλογοι τοῦ δημαρχικοῦ γραφείου ἐθάπτισαν τοὺς ἀποκομιζοντας τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν Καββαγιεῖς. Θαυμάζοντες τὴν ἐρμαφρόδιτον σύνθεσιν τῆς λέξεως, προτείνουσαν νὰ μετονομασθῶσι κατ' ἀναλογίαν καὶ οἱ συμβολαιογράφοι μεμεροφυλακῆς, τὰ σχολεῖα γαρ σονοστάσια, καὶ οἱ κύριοι τραπέζιται δηναριογλύφοι.

Ἀπὸ τίνος χρόνου συχνάκις ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου ὁμίλους ἀκροατῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν ἀξιοτίμον καθηγητὴν κ. Σαρίπολον κηρύττοντα βροντοφώνως, ὅτι οὔτε ἀσπάζεται οὔτε παραδέχεται οὐδὲν τῶν ἄσα προχθῆς ὁ ἴδιος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψεν ἐν τῇ γνωμοδοτήσει του περὶ ἀπαρτίας.

La scienza e mobile
Qual piuma al vento.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ετὰ τὸσας ἐνδόξους ἡμέρας τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Θεάτρου, ὅπερ ἔσχεν ἄλλοτε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσῃ τὸν Σοῦτσον καὶ τὴν Πιπίναν, τὸν Νικηφόρον καὶ τὸν Ταβουλάρην — παριστάνοντα μάλιστα καὶ γαλλιστί—ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸ δυστυχῆς εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του καὶ φαντασμαγορικὴν παράστασιν (l'obérisse): τοῦ ἔρωτος τοῦ Διαβόλου. Ὡς νὰ μὴ μᾶς ἤρκει ἐφέτος τὸ ἀνδρόγυνον Βρεσσὸλ, ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Μαρσὲλ καὶ πᾶ-

σα ἡ ἄλλη σεμνὴ χορεία τῶν τροφίμων τοῦ Πάτερ-Λαβερνίου, γραπτὸν μᾶς ἦτο νὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὸ περίεργον θέαμα δαιμόνων καὶ δαιμονίων, φαινομένων μαγευτικῶν καὶ ὑπερφυσικῶν τεχνασμάτων, τὰ ὅποια ὅμως, χάρις εἰς τὴν πτωχείαν τῆς σκηνῆς μας καὶ τὰς ἀφειδεῖς δαπάνας τοῦ ἐργολάβου, ἀπέβησαν ὅσον ἦτο δυνατὸν φυσικώτερα καὶ ὀλιγώτερον τρομακτικά. Τὰ μαγευτικὰ φαινόμενα ἀπλοποιήθησαν ἀρκετᾶ, οἱ δαίμονες καὶ οἱ σαβανοφόροι νεκροὶ, ἀντὶ νὰ καταδύωνται εἰς τὴν γῆν ἢ νὰ ἀναρπάζωνται εἰς τὰ νέφη, ἔφευγον βραδυποροῦντες διὰ τῶν παρασκηνίων, καὶ ἡ κατηραμένη ἐκείνη τράπεζα τῆς δευτέρας εἰκόνοσ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ στρωθῇ αἴφνης διὰ μαγικῆς ἐπιδράσεως πολυτελὲς δεῖπνον, κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς χονδροειδεῖς σπάγγους τοῦ μηχανικοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ Θεάτρον μας ἠθέλησε νὰ γείνη ἀπὸ βατράχου βόδιον, καὶ... ἔσκασε.

Πολλοὺς ἠκούσαμεν πολλακίς παραπονουμένους, ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας μένει ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον πρὸς τὰς καλλονὰς τῶν γαλλικῶν παραστάσεων (οὐχὶ ἐννοεῖται, τὰς ἐνσεσαρκωμένας). Τὸ καθ' ἡμᾶς νομιζομεν λίαν ἄδικον τὸ παράπονον τοῦτο, καὶ φρονοῦμεν μάλιστα τούναντίον, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας λεπτότητας τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐκτιμᾷ καὶ ἐπικροτεῖ. Ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν, εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων ἡμῶν, ὅτι τὸ κοινὸν καὶ τὴν ὠραίαν ἐκείνην φράσιν τῆς Κόρης Ἀγγώ: oh, la la, malheur! ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τὴν δις ἐπανάληψίν της ἀπήτησε, καὶ τὸ ἀκροτελεῦσιον κανκᾶν τῶν Ἰπηρετῶν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τρεῖς ἐπαναλαμβανόμενον, καὶ προχθῆς ἀκόμη κατεμαγεύθη ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα τῶν Ἐρώτων τοῦ Διαβόλου, καὶ μετὰ ἐνθουσιώδους παραφορᾶς ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψίν του, χωρὶς ὅμως δυστυχῶς νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὅποιοι, φαίνεται, ἱκανὸν ἐνόμισαν διὰ τὴν ἰδίαν των ῥάχιν τὸ ἀπλοῦν ξυλοφόρτωμα.